

Arrest

nr. 68 337 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Srilankaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kurunegala. U bent een Singhalees. Tussen 2004 en 2007 zou u in Cyprus gestudeerd hebben. Uw vader zou in het verleden een ngo hebben gehad die financieel gesteund werd door de overheden. Bij de machtswisseling zou de nieuwe regering alles teruggeëist hebben. Hierdoor zag u zich genoodzaakt om asiel aan te vragen in Cyprus. In oktober 2007 zou u echter vrijwillig teruggekeerd zijn naar Sri Lanka. U verwachtte uw eigendom enkel terug te krijgen als uw politieke partij "UNP" (United National Party) terug aan de macht kwam. Hierom zou u vanaf eind 2009 terug politiek actief geworden zijn. Dit zou u al snel problemen hebben gegeven. De mensen die uw door de overheid geconfisqueerde goederen hadden overgenomen

waren tegen u. Er zouden geregeld gevechten geweest zijn tussen uw partij en de tegenpartij. Hierbij zouden gewonden gevallen zijn. In december 2009 zouden jullie beschoten zijn. De politie wou jullie niet helpen. In januari 2010 verloor uw partij de verkiezingen. U zou zwaar afgeslagen zijn door enkele mensen die ingehuurd waren door uw tegenstanders. U zou zich hierna verstopt hebben. De politiediensten zouden een aantal keren naar u thuis gekomen zijn. U zou zich bij de politie moeten melden omwille van drie redenen: vechten, het bezit van wapens en daar u met een Tamilvrouw bent gehuwd, werd u van "LTTE"- activiteiten verdacht. U zou immers gehuwd zijn met K.K.(...). U zou haar in Cyprus hebben ontmoet en later zou zij in België zijn komen werken. Op 13 maart 2010 zou u Sri Lanka verlaten hebben. U zou naar Rusland gereisd zijn, waar u drie maanden verbleef vooraleer u doorreisde naar Hongarije. Hier zou u nog eens anderhalve maand verbleven zijn vooraleer u doorreisde naar België. Op 19 augustus 2010 diende u hier een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw geboorteakte en vertaling, een kopie van uw identiteitskaart, de vertaling van uw huwelijksakte; een brief van een parlamentslid, een Belgisch medisch attest, studieattesten uit Cyprus en uw rijbewijs. Na uw gehoor stuurde u een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Verschillende elementen uit uw verklaringen ondermijnen immers de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo werd vooreerst vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u eind 2006 naar Cyprus reisde (zie verklaring DVZ 01/09/2010 vraag 15), terwijl u voor het CGVS verklaarde al in 2004 in Cyprus te zijn (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Uw verklaring dat u loog omdat u in de war was, is onafdoende. Wat er ook van zij, uit uw administratief dossier blijkt dat u een asielaanvraag indiende in Cyprus maar een aantal maanden later onttrok u zich al van de bescherming van de Cypriotische regering door uw asielaanvraag in te trekken en vrijwillig terug te keren naar Sri Lanka. Daar uw asielaanvraag toen verbonden is aan uw huidige asielaanvraag (uw eigendom zou door de regeringspartij afgenomen zijn), breekt uw terugkeer de ernst van uw algemene vrees reeds af.

Voorts verklaarde u dat u na uw terugkeer in Sri Lanka in 2007 problemen kende wegens uw politieke activiteiten. Echter u verklaarde tevens enkel politiek actief geweest te zijn tussen eind 2009 en begin 2010 (verkiezingsperiode), de andere jaren deed u niet aan politiek (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Dit breekt de ernst van uw politiek profiel danig af. U beweerde dat de regeringspartij uw eigendommen had geconfisqueerd, maar u kon dit niet aannemelijk maken met enig document (gehoorverslag CGVS p. 11). U verklaarde dat er verschillende gevechten waren tussen uw aanhangers en die van de oppositie. Het zou er hardhandig aan toe gegaan zijn waardoor er geregeld gewonden vielen. U kon echter geen enkel bewijs van deze gevechten zoals politierapporten, mediaberichtgeving of medische attesten van de gewonden voorleggen. U beweerde zelf zwaar gewond te zijn na gevechten op 30 januari 2010, maar u kon hier geen bewijzen van voorleggen. U verwees naar uw Belgische medische attesten, maar hier kon de dokter enkel achteraf vaststellingen doen.

Voorts verklaarde u dat de autoriteiten u omwille van drie redenen zouden zoeken. U wist echter niets te vertellen over de mogelijke aanklacht die hieraan vast zou kunnen hangen; u had dit enkel van horen zeggen (gehoorverslag CGVS p. 11). U kon dan ook niet formeel bevestigen dat u daadwerkelijk van iets wordt aangeklaagd (gehoorverslag CGVS p. 12). U kon geen enkel detail verschaffen en u zou nooit de moeite genomen hebben om een advocaat in deze zaak te contacteren (gehoorverslag CGVS p. 12). U kon dan ook geen enkel juridisch document neerleggen dat uw bewering vervolgd te worden in Sri Lanka zou kunnen ondersteunen. Het enige document dat uw ingeroepen vrees kan ondersteunen is de brief van uw parlamentslid. Er mag echter aan de authenticiteit van deze brief getwijfeld worden. Er staan immers enkele opvallende schrijffouten in de officiële hoofding van deze brief. Het is onwaarschijnlijk dat een advocaat en parlamentslid een brief zou ondertekenen waar hij als "attorney-at-law" en member of Parliament" wordt voorgesteld.

Wat betreft uw beweerde vrees voor een klacht daar u met een Tamilvrouw gehuwd zou zijn dient ook opgemerkt te worden, dat u van deze mogelijke klacht geen bewijs kon voorleggen. Ook dient opgemerkt dat er getwijfeld mag worden aan uw huwelijk. Zo legde u enkel een vertaling voor van uw huwelijksakte en niet de originele huwelijksakte. Zonder het origineel kunt u met een vertaling het

bestaan van dit origineel niet aantonen. U beweerde dat uw echtgenote in 2008 op en neer reisde van België naar Sri Lanka. Ten einde dit te staven werd dan ook om een kopie gevraagd van het volledige paspoort van uw echtgenote. U beloofde dit te doen, maar u stuurde enkel een kopie op van de eerste twee pagina's (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar hieruit blijkt dat dit paspoort geldig is van 2006-2016, dient dit paspoort over de in- en uitreisstempels te beschikken. Dat u het volledige paspoort van uw echtgenote niet wist voor te leggen, sterkt de indruk dat uw beweerde huwelijk nooit heeft plaatsgevonden. U wist uw ingeroepen vrees dan ook op geen enkele manier geloofwaardig te maken. Er bestaan geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Het toekennen van enig statuut dient gebaseerd te zijn op geloofwaardige verklaringen. Gezien bovenstaande vaststellingen komt u dan ook niet in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw verschillende identiteitsbewijzen staan hier niet ter discussie en uw documenten uit Cyprus wijzen op uw aanwezigheid in Cyprus, iets dat ook aanvaard wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 §2, 3 en 5, *juncto* 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De vreemdelingenwet bevat geen artikelen 48 §2, 3 en 5 zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Aannemelijk is dat verzoeker artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bedoelt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 juni 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Singhalees machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Verzoeker stelt dat hem tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) niet gevraagd is om bewijzen voor te leggen dat hij politiek actief is geweest in Sri Lanka tussen eind 2009 en begin 2010. Verzoeker stelt wel dat hij op het Commissariaat-generaal wel degelijk heeft vermeld dat hij hiervoor bewijzen heeft. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift drie medische attesten, met hun vertalingen toe die als bewijs moeten gelden voor de gevechten waar verzoeker bij betrokken was. Verzoeker vindt verder dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat het doktersattest van de dokter in België hier geen uitsluitel biedt. Verzoeker meent dus dat hij zijn politieke profiel in voornoemde periode weldegelijk aannemelijk heeft gemaakt. Dit wordt nog eens bevestigd door de brief van parlementslid D. J.(...) van 31 januari 2011. Verzoeker ziet hier niet over welke schrijffouten de commissaris-generaal het in de bestreden beslissing heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van mening zoals verweerder stelt dat verzoekers bewering dat hem niet gevraagd was bewijsstukken voor te leggen feitelijke grondslag mist.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). In de oproepingsbrief voor het gehoor op het Commissariaat-generaal die aangetekend naar verzoeker verstuurd is op 16 mei 2011, stond bovendien duidelijk vermeld dat hij elk stuk ter ondersteuning van zijn asielrelaas diende mee te brengen naar het gehoor. En verzoeker heeft na het gehoor nog de mogelijkheid gekregen om extra documenten op te sturen, hij heeft hier ook gebruik van gemaakt.

Wat betreft de medische attesten van 30 januari 2010, 9 februari 2010 en 28 februari 2010 stelt de Raad de vraag waarom ze door verzoeker niet eerder voorgelegd zijn. De Raad stelt verder vast dat verzoeker slechts kopieën van deze attesten voorlegt en niet de originelen. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn echter zeer gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde. Verder meent de Raad dat deze attesten geen enkel bewijs leveren van de omstandigheden waarin verzoeker deze verwondingen zou op hebben gelopen, en dus geen enkel bewijs kunnen vormen voor verzoekers vermeende politieke activiteiten of vervolging in dit verband. Als oorzaak van de verwondingen vermeldt de vertaling van het getuigschrift van 28 februari 2010 als oorzaak van de verwondingen "*due to an accident*", een ongeval.

Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn geneeskundig onderzoek in België verklaard dat zijn verwondingen het gevolg waren van een gewelddadige aanval ("*aggression*"). De arts stelt in zijn getuigschrift vast dat de verwondingen van traumatische aard zijn. Dit geeft geen nader inzicht in de omstandigheden waarin verzoeker verwond werd, is niet strijdig met de vermelding in de bovenvermelde getuigschriften dat ze veroorzaakt werden door een ongeval en is geen bewijs van de aangehaalde feiten.

In verband met de brief van parlementslid D.J.(...) meent de Raad dat een dergelijk stuk geen officieel karakter en geen bewijswaarde heeft. Dit stuk komt over als een complaisance-stuk gemaakt voor onderhavige procedure. Het feit dat verzoeker een exemplaar zonder taalfouten neergelegd heeft met begeleidende brief verandert hier niets aan.

Verzoeker stelt verder dat er ten onrechte getwijfeld wordt aan verzoekers huwelijk met mevrouw K.K.(...), terwijl verzoeker een beëdigde vertaling van de huwelijksakte neergelegd heeft die door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Sri Lanka gelegaliseerd werd. Verzoeker meent dat dit document geheel authentiek is en dus geen ruimte laat voor enige twijfel. Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal onterecht tot de conclusie komt dat er geen huwelijk was, omwille van het feit dat hij niet een volledige kopij van haar paspoort heeft kunnen voorleggen. Verzoeker had de commissaris-generaal verkeerd begrepen, en daarom slechts twee gekopieerde pagina's van dit paspoort overgemaakt. Bij huidig verzoekschrift legt verzoeker wel de pagina's met de visa voor. Verzoeker legt ten slotte ook nog huwelijksfoto's neer die ondubbelzinnig zijn.

De Raad meent dat verzoeker niet overtuigt van het bestaan van een mogelijke klacht omdat hij met een Tamil vrouw gehuwd is en derhalve op verdenking van LTTE-steun. Hij legt geen enkel begin van bewijs van deze aanklacht neer. Aannemelijk is dat verzoeker gehuwd is met een Tamil vrouw, maar hij legt geen enkel bewijs of documentatie voor dat een huwelijk van een Singhalees met een Tamil in Sri Lanka zou leiden tot vervolging of verdenking van LTTE steun door een Singhalees.

Ter zitting wordt er verzoeker op gewezen dat een gemengd huwelijk tussen een Singhalees en Tamil in de Guidelines van UNHCR niet vermeld wordt als een risicocategorie. Daarenboven is een dergelijk huwelijk in Sri Lanka op zich niet problematisch daar niet zozeer de etnische herkomst belangrijk is bij een huwelijk maar eerder de sociale positie van de betrokkenen. Verzoeker stelt dat hij het hier mee eens is, maar dat hij beschuldigd werd tijdens de oorlog de Tamils gesteund te hebben. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker dit voorheen niet vermeld heeft. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij vervolgd zou kunnen worden omwille van zijn huwelijk met een Tamilvrouw.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker verwijst nog naar de UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*", en stelt dat hij aan zijn plicht tegemoet is gekomen om aan de onderzoekende asielautoriteit alle nuttige gegevens en elementen kenbaar te maken ter ondersteuning van zijn asielmotieven. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal niet aan de verplichting om afdoende inspanning te leveren om de feiten die door de asielzoeker worden aangehaald te achterhalen heeft voldaan. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal hem evengoed opnieuw had kunnen uitnodigen om het volledige paspoort over te maken alvorens de bestreden beslissing te nemen. Het Commissariaat-generaal is dus manifest te snel tot een verkeerde beslissing gekomen die geenszins door de feiten geschraagd wordt, aldus verzoeker.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Verder stelt artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "*§ 1. De commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor*". De commissaris-generaal is dus niet verplicht om verzoeker meerdere malen op te roepen. De commissaris-generaal heeft in dit geval geoordeeld dat hij voldoende elementen had om een uitspraak te doen over verzoekers asielaanvraag, zonder hem een tweede keer te verhoren. Hierbij blijft de commissaris-generaal binnen de hem toegekende bevoegdheid, en kan dus niet gesteld worden dat hij tot een verkeerde beslissing is gekomen die niet door de feiten geschraagd is.

Gelet op het bovenstaande is de Raad van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS